

Intensity and Embrace: The Mystical Life in the *Sefat Emet* & the School of Ger

Rabbi Ariel Evan Mayse

emayse@gmail.com

Discovering Intimacy: Wells and Palaces

לך לך תרל"ב

ובמדרש ראה בירה דולקת כו' שמעתי מאא"ז מו"ר ז"ל דולקת כמו דלקת אחרי שראה שכל העולם נמשך אחר נקודה אחת כו' וכן איתא בזה"ק והוא כנ"ל שכל דבר קיומו הביטול והדיבוק למה שלמעלה עד שהכל בא אל הנקודה האמיתית מהשי"ת שמחי' כל. ונקודה זו רצה אברהם אע"ה לראותה איך נותנת חיים לכל הנבראים שלא להיות נפרדים אף שהם בעוה"ז. וע"י הביטול לך לך כו' זכה לראותה. וכן גם עתה בש"ק שכל אדם משליך כל עניני החול ומקבל על עצמו עמ"ש שהוא בחי' שבח לשבות מכל מעשה קטן וגדול נתגלה באמת כמ"ש וראו כו' כי שם ה' נקרא כו':

רמב"ן הקשה שנאמר לך לך בלי שנזכר מקודם חיבתו. ובזה"ק נראה כי זה עצמו השבח ששמע זה המאמר לך לך שנאמר מהשי"ת לכל האנשים תמיד כמ"ש וי לאינון דשינתא בחוריהון ואאע"ה שמע וקיבל. וממילא נקרא רק הדיבור אליו כי הלא לא נמצא מיוחד לשמוע רק הוא, אבל בודאי זה השבח בעצמו שהי' מוכן לקבל המאמר:

לך לך ב"ה [תרל"ג]

אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בענין הבארות שחפרו אבותינו להסיר החיצוניות למצוא הארה הגנוזה. שבכל מקום יש נקודה פנימית. ורחובות הוא בחי' שבת קודש. שבימות החול עשק ושטנה כו'. ובימי המעשה זה עצמו הבאר מה שמבטלין רצון עצמו ותאות יצה"ר להכניע הכל להשי"י. ויש עלי' בש"ק אח"כ. ובש"ק עצמו הבאר למצוא השגות קדושות וכ' סתמום פלשתים כו' וישב ויחפור כו'. בוודאי כן בכל איש ישראל שמקודם נוטל עצמו לעבודת השי"י ע"י אהבה וחשק להתדבק בהקב"ה. והוא בחי' אברהם אוהבי. ואח"כ נסתם זה הבאר ע"י אהבות גשמיות שמתערבין באדם. והתיקון ע"י בחי' יצחק והוא יראת שמים כמ"ש בספרים הקדושים שהסימן לאהבה אמיתית שנולד ממנו יראה. וז"ש אברהם הוליד את יצחק. וכ' בזה"ק כי עתה המצות שיש לכל איש ישראל בכל יום ציצית תפילין הם כדמיון הבארות ע"ש. והיינו שנתן הקב"ה חיות הקדושה בכל מעשה גשמי ע"י המצות שאין לך דבר שאין בו מצוה. אף בממון צדקה כו'. ועי"ז נוכל למצוא הארה הגנוזה גם במעשים גשמיים. כי באמת ע"י יגיעה יוכל כ"א למצוא האמת בכל מקום. כדאיתא במדרש המשל למלך שעשה מקומות טמונים ומרדו בו בני המדינה והחביאו שם ואמר המלך אנכי עשיתי מקומות הללו כו'. וכן בכל דבר גשמי עיקר החיות רק מהשי"י והוא עשה כל המטמוניות הללו. ממילא יוכל כ"א להשיג האמת גם שם. וזה ענין הבארות כנ"ל:

All is God: Notes from a Letter

N.B. See the source appended to the end of this packet for the Hebrew.

Since most people do not understand how to leap up and attach themselves to God, I shall reveal to you what I know about it in a forthright manner. The proclamation of oneness that we declare each day in saying, "Hear, O Israel," and so forth, really needs to be understood as it truly is. That which is entirely clear to me, not from hearsay but based on the holy writings of great kabbalists, I am obliged to reveal to you, in order that these matters be clear.

This is it: the meaning of "Y-H-W-H is one" is not that He is the only God, negating other gods (though this too is true!), but the meaning is deeper than that: there is no being other than Him. [This is true] even though it seems otherwise to most people who understand such things, for there are countless feelings about these matters.

The content is as follows: everything that exists in the world, spiritual and physical, is God Himself. It is only because of the contraction [*tsimtsum*] that was God's will, blessed be He and His name, that holiness descended rung after rung, until physical things were formed out of it.

These things are true without a doubt. Because of this, every person can attach himself [to God] wherever he is, through the holiness that exists within every single thing, even corporeal things. You only have to be negated in the spark of holiness. In this way you truly bring about ascents in the upper worlds, causing true pleasure to God. A person in such a state lacks for nothing, for he can attach himself to God through whatever place he is. This is the foundation of all the mystical formulations in the world. Even though it can be treated at great length, as it is in the thousands of pages of explanation written in various books, we need not go on about it now. In my opinion my brief words suffice. If you study the matter you will see that it is as I say, and this is the essence of human worship.

Let us return to the subject. Every person can attach himself to the holiness within his own limbs, physical and spiritual, going very, very high, truly to God....

-- trans. Arthur Green, *The Language of Truth*, xxxvi-xxxvii

Distinction and Continuity : Olam, Shanah, Nefesh

פסח תרל"ו

אסרו חג בעבותים ע"ק המזבח. דכתיב שלש פעמים בשנה כו' כל זכורך כו' במקום אשר יבחר. דכלל כל הבריאה עולם שנה נפש. ובחירת העולם היינו המקום ארץ ישראל שהוא פנימיות העולם. ובחירת המועדים הם בחירת הזמן שנה. ובחירת בני ישראל הוא פנימיות הנפשות. לכן בזמנים המובחרים יראו המובחרים במקום הנבחר לפניו ית'. והנפש מחבר הזמנים למקום. וז"ש אסרו חג בעבותים הוא עבותות אהבה ותשוקות נפשות בני ישראל למקום ב"ה ע"ק המזבח ע"י עלי' ברגלים:

"Bind the festival procession with boughs, even unto the horns of the altar" (Ps. 118:27). As it says, "Three times a year... all males ... in the place that shall be chosen" (Deut. 16:16). All creation includes space (*olam*), time (*shannah*), and soul (*nefesh*). The most exalted of space is the land of Israel, the innerness of the world. The choice holidays are the most exalted of time. Israel, the chosen people, are the inner nature of all souls. Therefore at certain times the chosen people shall appear in the chosen place, before Y-H-V-H. The soul binds time to the place. This is meaning of "Bind the festival procession with boughs (*avotim*)"--these are the cords of love (*avotot ahavah*) and desire they have for the Omnipresent. "Even unto the horns of the altar"--this happens by means of going up on the festivals.

פקודי תרנ"ב

במדרש תנחומא אהבתי מעון ביתך ע"ש. דכתיב כל פעל ה' למענהו (שמלי טז, ד) דרשו חז"ל לעדותו כמ"ש ענה בי (מיכה ו, ג) מלשון לא תענה ברעך (שמות כ, יב).

גם יתכן לפרש למעונהו כדאיתא מעולם נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים וזו הדירה והמעון הוא בכח העדות של בני ישראל. לכן נקרא משכן העדות. שכפי העדות כך מתגלה השכינה בעולם. דכתיב ואתם עדי כו' ואני אל (ישעיה מג, יב) ודרשו חז"ל דהתגלות אלקותו ית' תלוי בעדות זו...

ויש עדות בעולם שנה נפש. אתם עדי בבחי' נפש. שבת סהדותא אקרי בזמן. משכן העדות [במקום]. כי באמת הקב"ה ברא הטבע והזמן והוא רם ונשא מכל זה.

אך ע"י שנמצא נקודה פנימיות בעולם שנה נפש שהוא רוחניות. זו הנקודה עדות על כל השאר. כענין שאמרו חז"ל דבר שהי' בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא. ובני ישראל יצאו מן הכלל. וגם בבני ישראל עצמם יש צדיקים גדולים שבאו ללמד על הכלל כולו. וכמו כן שבת יצא מכלל הזמן ללמד על הזמן כולו. וכמו כן משכן ובית המקדש ללמד על כל המקומות כנ"ל:

Midrash Tanhuma comments: "Y-H-V-H, I have loved the habitation of Your house; [the place where Your glory dwells]" (Ps. 26:8). It is written, "Everything God has done has been for His sake (*le-ma'anehu*)" (Prov. 16:4), which the sages interpreted as "for his testimony," as in the verse "Testify (*aneh*) against me" (Micah 6:3), and "do not bear [false] testimony against your neighbor" (Ex. 20:13).

We can also explain "for His sake" in light of what is taught: the blessed Holy One desired to

דרישה
DRISHA

have a dwelling place in the worlds below. This dwelling place and habitation comes about through the testimony of the Children of Israel. Therefore it is called the Tabernacle of Testimony. *Shekhinah* is revealed in the world according to the testimony, as it says, "You are my witnesses... and I am God" (Isa. 43:12). The sages taught that revealing divinity depends on this testimony...

Now there is testimony in space, time and soul. "You are my witnesses" is the dimension of space. Shabbat, called a testimony, is in time. The Tabernacle of Testimony is in space. In truth the blessed Holy One created nature and time, and He is exalted above all. But through finding the point of inwardness in space, time and soul, which is the spirit, this point gives testimony to everything else. This is as the sages said: Everything that departs from the general, departs in order to teach us something about the entire principle. The Children of Israel are singled out from the general [community of humanity]. Even within Israel there are great and righteous people that teach us something about the community as a whole. So too Shabbat departed from the general rules of time to teach us something about time as a whole, and so it is with the Tabernacle and the Temple. They teach us something about all places.

The Sabbath

כי תשא תרל"ג

שבתותי תשמורו כו'. לשון רבים. כי יש בכל דבר חיות משבת קודש והיא הנקודה המשלמת הכל כמ"ש רש"י ז"ל ויכל אלקים ביום השביעי שבשבת נגמר המלאכה כו'. הפי' כנ"ל ששבת משלים כל דבר. והוא הגמר והקיום של כל דבר שהוא שורש החיות.

ובשבת קודש מתעורר שורש זה בכל דבר. ולכך נק' מנוחה שמחזיר כל דבר לשורשו. וכ' רש"י ז"ל שבת שבתון מנוחת מרגוע לא עראי. פי' כי וודאי כל איש ישראל מניח מלאכתו ואינו עושה בשבת. אבל צריך להיות שלא יהי' לעול מה שעוזב מעשיו ביום זה. רק אדרבה להיות מצפה כל ימות השבוע לבוא לשורשו ומקום מנוחתו. והוא שבת קודש. שבעוזבו כל מעשיו. זה עיקר מקום חיותו. וזהו פירוש שמירה שיושב ומצפה כל ימי השבוע מתי יבוא ש"ק ויחזור למקומו כנ"ל. [כמדומה שכ"כ בספרים ג"כ] ואך את שבתותי כו' פי' שלא להיות רצון ותשוקה לדבר אחר בעולם. רק להשי"ת שהוא שורש חיות האדם שמתדבק בו בשבת קודש. גם מ"ש לעשות כו' השבת. אף כי המצוה שלא לעשות.

גם מה שמירה שייך לשבת אדרבה שבת שומר אותנו. אך הפירוש להמשיך קדושת שבת לכל מעשה החול ג"כ. ושם צריך שמירה בוודאי וכבר כתבתי מזה במ"א:

"You shall only keep my Sabbaths" (Ex. 31:13). Note "Sabbaths" in the plural. Everything contains the life-force of the holy Sabbath; this point makes everything whole. Thus RaSHI reads "On the seventh day God ended His work" (Gen. 2:2), meaning that only on the Sabbath was the work finished.

The Sabbath completes each thing; it is the finishing or fulfillment of all, since it is the root of life. On the holy Sabbath this root is aroused in each thing. That is why Sabbath is called "rest," because it returns each thing to its root.

RaSHI interprets the phrase *shabbat shabbaton* (Ex. 31:15) to mean "a tranquil rest, not a casual rest." Of course every Jew puts his work aside and doesn't do it on the Sabbath. But this leaving of one's work behind must not itself become a burden. All week long we should look forward to this turning to our root and the place of our rest, since this is where we truly live. That is what it means to "keep the Sabbath--to be in a state of anticipation all week long, saying: "When will the holy Sabbath come so that I can go back to my place!"

This is the meaning of [the verse]: "You shall only keep...": Have no desire or longing for anything else in the world. Only for God, who is the root of human life--hold fast to Him on the holy Sabbath.

It also says: "to do the Sabbath" (Ex. 31:16). But isn't the commandment one of *not* doing? And what "keeping" does the Sabbath need? Isn't it in fact the Sabbath that "keeps" and pre-

serves us? This verse means that you have to take the Sabbath and draw it into all your needs throughout the week. There, indeed, it needs to be "kept" or guarded...

-- trans. Arthur Green, *The Language of Truth*, 129-130

כי תצא [תרס"א]

במצות השבת אבידה. כי כל המתנות שניתנו משמים אל בני לעולם נמצאים הם בתוך בני דגמירי משמיא מיהב יהבי משקל לא שקלי. ואיתא זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בג"ע והיתכן שיהי' חלק ג"ע בלי עבודה שבעוה"ז רק בכל מצוה נמשך שפע קדושה מלמעלה והחוטא אובד כל השפע ובאו הזכותים אל הצדיק והוא עובד בהם להשי"ת וכמו דאיתא בא"א ע"ה נוטל שכר כולם. וכן איתא במרע"ה שזכה ונטל כל הכתרים של בני שניטל מהם אחר החטא וכן הוא בכל אבידת אחיך א"ת ממנו ומצאתה כי נמצא הוא ביד איזה צדיק וכ' והי' עמך עד דרוש אחיך אותו. ובוודאי בשבת קודש דאיתא שמחזיר מרע"ה לישראל הכתרים מפני שבש"ק הם דורשין ומחפשין אחר האבידה. כי בעוה"ז השכחה גוברת ואין זוכרין כלל מה שנאבד לנו ושבת יומא דזכירה והנשמה יתירה מזכרת האדם לזכור לחפש אחר האבידה. וזה הרמז וינפש וי אבדה נפש. שהשבת מזכיר לאדם מה שנאבד ממנו. וכל שבת יש בו השבת אבידה. מכלל שניתן לנו המצוה של השבת אבידה מכ"ש שכך הם מדותיו של הקב"ה ששומרין להשיב את האבידה להדורש אחר' וזה הרמז בכל יום ב"ק יוצאת מהר חורב ומכרזת להזכיר לאדם לחפש אחר האבידה. ואיתא בגמ' אפי' מומר כל שאינו להכעיס מכריזין על אבדתו:

Mysticism for the Masses?

וישב תרל"א

במדרש נפזר עצמינו כו' ואין מובן. וי"ל עפ"י מ"ש אא"ז מו"ר זצלה"ה כי בחי' יוסף היה להיות קדוש ונבדל בלתי לה' לבדו כמ"ש נזיר אחיו. ובחי' יהודה הי' להביא הקדושה גם בעניני עוה"ז כמ"ש ואל עמו תביאנו כו'. ושמעתי ממנו כי בזה היו מחולקין גם רבותינו נ"ע כי מהם רצו שיהי' מעט חסידים ויהיו קדושי עליונים. ומהם רצו להיות מתפשט החסידות בין רוב עם אף שיהיו פחותים במדריגה עכ"ד. ולפי"ז נמצא היתרון מרצון השבטים הי' בחי' הפיזור כמובן. וז"ש נפזר עצמינו כי זה עיקר התועלת להיות ההנהגה כרצונם:

Textual Formation

ר"ה תרנ"ט ליל א' דיבור ראשון (כ"י העשל)

ר"ה איז גשטעלט אויף יראה ראשית חכמה יראת ד' (תהלים קיא, א) בריאת העולם איז אויך אזוי גוועזן ואלקים עשה שיראו מלפניו (קהלת ג, יד). בראשית – ירא שבת ירא בשת. סאיז פעהאנדען צווייא ערלייא יראה: יראה פין רחקות, אין יראה פין קרבות. שבת סאיז דא אשטיקל אור איז יראה פין קרבות; דאס איז דיא אמתי יראה מוראו על הקרובים יותר מעל הרחוקים. דיא יראה פין קרבות איז בעסיר וויא יראה פין רחקות. לעתיד וועט זיין דיא יראה פין קרבות, מוועט זיין אויף זיין אָרט. היינט איז דיא יראה וואס מען איז נישט אויפן אָרט. איבער דעהם הייסט דאס יראה בושת – מבראך זיך צי שעמין מיט דיא יראה דאס איז נישט דיא ראכטע יראה. שבת קאן מען זוכה זיין ציא אשטיקל יראה מתוך שמחה.

לכבוד ידיד נפשי ולבבי ש"ב המופלג כש"ת מו"ה ישראל יוסף נ"י ד' לך
חיים וברכה ושלוש וכ"ט.

לאשר בקשת מאתי לכתוב אגרת שלומים הנני למלאות בקשתך
והנני לכתוב את אשר יזמין ה' בפי, ולאשר ל' יום קודם הפסח מחויבים
לדרוש בה"פ היינו הילוך הפסח בתוך כל אחד מבני ישראל כמ"ש א"ז
ז"ל בזה הלשון, הנה בכל שנה יש השגה מיוחדת ופי' מיוחד בענין יצ"ם
ובפרט עתה מחויבים לדרוש ולחקור עד מקום שיד אדם מגעת להבין
מהות היר"ט וענינו, וראשית כל דבר אומר כי לאשר החג הקדוש נקרא
יר"ט של פסח והוא ע"ש שפסח הש"י על בתי בני ישראל ולא יתן
המשחית לנגוף כמ"ש בתוה"ק נראה מזה שזה עיקר ענין היר"ט שכבר
הגיד לנו אדא"ז ז"ל שהשם נקרא על פנימיות שבדבר ובאמת צריך להבין
מה ענין הפסיחה, והנראה אלי פשוט שהפי' הוא שלאשר בימי הגלות
במצרים היו בני מעורבים בהמצרים ועיקר הגאולה הי' לברר הטוב מהרע
שלא יהי מעורב וזה ענין הפסיחה שכשרצה הס"א לנגוע בהקדושה
שבישראל הקדושה נפסחת, באופן שלא הי' יכול להיות עירוב כמ"ש רש"י
ז"ל שקפץ ודלג מבתי ישראל ע"ש והוא ענין הנ"ל ולכך לא יתן המשחית
כנ"ל, ולזאת ודאי שבכל פסח ופסח יוכל כל אדם לקפוץ שלא בהדרגה,
ולאחז בהש"י ואין לו מניעה מס"א כלל, וע"ש זה נק' יר"ט של פסח
שהארות היום היא בענין פסח כנ"ל, ולזאת אח"כ ימי הספירה לברר הטוב
בפשטות אור החנ בכל פרטי המדות שבאדם כמו שהגיד אדא"ז ז"ל,
ולאשר כי אין הענין מובן לכל אדם איך הוא הקפיצה לדבוק בהש"י,
ולזאת הנני מגלה לך מה שאני יודע בזה דרך האמת. וזה הוא שכלל היתוד
שמיחדין בכל יום שמע ישראל כי שזה צורך גדול לידע מהות הענין ואשר
נדע לי באר היטב באמת לא ע"פ אומד השמיעה רק מתוך ספרי
הקדושים המקובלים הגדולים מחויב אני לגלות לך לברר הדברים, והוא
שאין הפי' ה' אחד שהוא אלקי אחד למעט אלקות אחרת גם זה אמת, אך
הפי' עמוק מזה שאין הוי' אחרת זולתו, ואם כי נדמה לכל אחד שמבין
הדברים אינו כן שיש בזה הרבה הרגשות לאין שיעור, ותוכן הענין שכל
דבר שיש בעולם רוחניות וגשמיות הוא הש"י בעצמו, רק שע"י הצמצום
שכן הי' רצון הבורא ב"ה וב"ש ירדה הקדושה ממדריגה למדריגה עד
שנעשה מהם דברים גשמיים ממש, ואלה הדברים אמת בלי ספק, לזאת
יוכל כל אדם לידבק עצמו בכל מקום שהוא תוך הקדושה שיש בכל דבר
ודבר אף בדבר גשמי רק שיהי בטל בניצוץ הקדושה ועי"ז באמת גורם

עליות בעולמות העליונים וגורם נחת רוח באמת להש"י, ואם האדם כן אין חסר לו כלום שבכל מקום ומקום שהוא יכול לדבק ע"י בהש"י וזה כלל כל היחודים שבעולם, ואם אמנם יש בזה אריכות דברים מאוד שיש כמה ספרים מאלפים דפים לפרש דבר זה לא נאריך עתה כי לדעתי די במלות קצרות אשר כתבתי, ואם תעיין בזה תמצא מבואר כדברי והוא עיקר עבודת האדם:

נחזור לעניינינו שיכול כל האדם לדבק עצמו בהקדושה שיש תוך איבריו גשמיים ודוחניות גבוה גבוה מאוד עד הש"י ממש ובפסח נגלה זה שע"יז הי' כל הגאולה, שע"י שמבררים זה שכח הקליפה [היא] רק מהש"י"ת ממש ממילא נשבר הקליפה לגמרי, וזה הפי' דכתיב כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, הענין הנקודה הקדושה המהוה הקליפה (שנאות) [יוצאת] ונגלת לברר שהכל רק על ידה וממילא נשבר הקליפה שכשנגלה הפרי ניטל הקליפה ממנה, ופירוש כחצות הלילה שאינו מובן הענין חצות לילה כאן. פירשתי גם כן כבר על פי זה הענין שהש"י ברא הקליפה שיהי' נסתר הקדושה מעיני האדם ולכך החושך והגלות בעולם, וכמו הלילה הולכת ומחשכת עד שבא לחצות שעשה הש"י גבול שמאז יתחיל להאיר היום כמו כן הקליפה וס"א אף שהחשיכה עד מ"ט שערי טומאה כידוע וכיון שאין יותר חושך מהם ממילא נגלה הקדושה מזה. ואם שאמרתי הרבה בזה כבר איני רוצה לכתוב רק מה שאדע חדשות בזה והנה יש לחקור הענין שאלת מה נשתנה שהקפידו חכו"ל בזה הרבה וכן בתורה כי ישאלך בנך כר' ושאינו יודע לשאול את פתח לו מה זה התועלת בשאלת מה נשתנה, נראה לי שהוא להמשיך המוחין היינו הארות הגדלות שבימי הפסח שהוא בדילוג שלא בהדרגה כידוע אל המדות שבאדם השכל והרצון שבפ"י יבררו בלבבם ענין נס יצ"מ שע"י הקושיא שבא מאדם עצמו משכלו כמו שהבן שואל ע"י שינוי שרואה כמ"כ כלל ישראל שבאין למדריגה גבוה בפעם אחד שלא בהדרגה שהוא שינוי גדול ע"י זה ישאלו ויחקרו עד שיביאו האור אל המדות והשכל. והוא הבטחה כאשר ישאלך כר' תוכל להשיב לו ולהבינו שיכנס האור בגפשו וכן שאינו יודע לשאול הש"י פותח לו שער גם על זה שיוכל האדם לחקור ולשאול כמ"ש אאז"ל, ובוה נ"ל פירוש האחד מי יודע שאומרים, ואמר בזה הלשון שהוא להמשיך דעה מהאומות עכ"ל והיינו כנ"ל שהידיעה והחקירה רק לישראל שיוכלו להבין האור היום המתפשט בהי"ג מדות ושאונו יודעים שכל הי"ג הם רק מהנקודה הפנימיות המהוה אותם שאחד היינו ענין אחדות ואהבה שיש בעולם שהוא הראשון מי"ג מדות שם אל שהוא נגד חסד ואהבה כ"ש